

κοινοῦ εὐχαρίστησιν, ὁ δὲ κωμικός Grégoire, ἐνδεδυμένος παράδοξον καὶ ἰδιότροπον ἱπποκόμου στολήν, ἀπέδειξεν ὅτι ἠδύνατο νὰ διαπρέψῃ ὡς homme caoutchouc εἰς οἰονδήποτε ἱππόδρομον τῆς Εὐρώπης. Ἡ Κ. Minelli, ὡς ὀδάλισκη, καὶ ἡ Κ. Neuville, ὡς folie, ἦσαν ἐπίσης κομψόταται, καὶ πολλοὶ τῶν θεατῶν ἐλησμόνησαν τὸ ἄσπρά των, βλέπουσαι τὰς ἐνδυμασίας των. Τὸ ὑπόλοιπον θεατρικὸν τάγμα ἔμεινεν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετριοφρόνως incognito ὑπὸ τὰ πολυχρῶμα dominos τῆς θεατρικῆς ἱματιοθήκης, καὶ ἀπέβαλλε μόνον ἐνίοτε τὰ προσωπεῖα, ὁσάκις ἡ ἀνάγκη πόσιος ἢ δ' ἐδητύος ὠδήγει αὐτὸ εἰς τὸ κυκλικὸν τοῦ θεάτρου. Τὴν ἀνάγκην δ' αὐτὴν πολλὰκις, φαίνεται, συνησθάνθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν οἱ συνήθως νηστεύοντες τρόφιμοι τοῦ K. Moreau, διότι περὶ τὰ τέλη τῆς νυκτερινῆς των πανηγύρεως ἤρχισαν κάπως νὰ λησμονῶσιν οἱ πόδες των τὰ βήματα τοῦ χοροῦ, καὶ ἡ ζωηρότης αὐτῶν καὶ τῶν πρὸ μικροῦ συνδαιτυμόνων των κατεδείκνυτο δι' ἐκχύσεων οἰκειότητος παραδόξου, τῆς ὁποίας ἀδιάκριτοι πλεόν παρίσταντο θεαταὶ οἱ ἐν τοῖς θεωρείοις περιέργοι. Τότε κατέλιπον κ' ἐγὼ τὸ θέατρον ὥστε δὲν δύναμαι, βλέπεις, νὰ σοῦ ἀφηγηθῶ τὸ τέλος τῆς χορευτικῆς ἐορτῆς τοῦ K. Moreau, ἥτις πρόκειται, ὡς ἀκούω, νὰ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ πᾶν Σάββατον μέχρι τοῦ τέλους τῶν ἀπόρων.

Ἄ! εἶδες! ὀλίγου δεῖν ἐλησμόνου τὴν κωμικωτέραν μορφήν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἦτο Ἄγγλος τις, ἀληθὴς καὶ γνήσιος, ἐκ τῶν ἀμιμήτων ἐκείνων οὓς ἀπὸθανάτισεν ἡ γραφίς τοῦ Doré καὶ ὁ κάλαμος τοῦ Feval, καὶ οὓς παρακολουθοῦσι συνήθως γοητευμένοι οἱ ἀγυῖοπαῖδες τῶν Παρισίων. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε προδήλως ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ διασκεδάσῃ· τί δὲ φαντάζεσαι, ὅτι ἔκαμε; Ἐκοψὲ τὸν ἐρυθρόν του μύστακα καὶ τὰς δαυκόχρους παραγναθίδας του, ἐνεδύθη γυναικεῖαν ἐσθῆτα décolletée, ἤλειψε τὴν ἀπαθῆ του φυσιογνωμίαν διὰ πυκνοῦ στρώματος poudre de riz καὶ τοὺς ἤρακλειους του ὤμους δι' ἀφθόνου γάλακτος παρθενικοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν χορόν, ὅπως ἀντιτάξῃ, φαίνεται, τὰ στερεὰ κάλλη τῶν εὐσάρκων του βραχιόνων πρὸς τὰ λαγαρὰ θέλητρα τῶν ἐγκαθῆτων χορευτριῶν τοῦ θεάτρου. Νομίζω δὲ ὅτι τὸ ἐπέτυχεν· ἂν τοῦλάχιστον ἐρωτηθῶσιν οἱ βραχιόνες του, ἐφ' ὧν πολλαπλᾶ καὶ ποικίλα ἀπέμειναν τὰ ἴχνη τολμηρῶν τινῶν δακτύλων, ἀναντιρῆτως θὰ εἴπωσι τὸ ἴδιον. Ἴσως ἐπόνεσεν ὀλίγον ὁ ἰδιότροπος Ἄγγλος· ἀλλ' ἐμπρὸς ἔς τὰ κάλλη εἶ' εἶν' ὁ πόρος; κατὰ τὴν δημῶδη παροιμίαν. Ἰποθέτεις ὅτι θὰ τὸ ξανακάμῃ τὸ ἐρχόμενον Σάββατον; Τίς οἶδε! That is very comical, θὰ εἴπε καθ' ἑαυτόν, καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ πιθανῶς τὴν διασκέδασιν.

ΣΟΦΙΑ

Γινῶμαι καὶ σπέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκός

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

380.

Καθὼς τὰ ὄντα τὸ φῶς, οὕτω καὶ τὰς ἡμετέρας ἀρετὰς καὶ τὰς ἡμετέρας κακίας καταδήλους ποιεῖ ἡ τύχη.

381.

Ὁ πρὸς τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπον ἀπιστήσας καὶ ὁ ἀναγκαστῶς πιστὸς αὐτῷ μένων ἐπίσης τὴν πρὸς αὐτὸ πίστιν παραβαίνουσι.

382.

Ὅπως οἱ στιχουργοὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα τῶν στίχων ἄκρα κολλῶσι κατ' ἀρεσκείαν, οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰς πράξεις προσάπτει ἕκαστος κατὰ βούλησιν.

383.

Ὁ πόθος τῆς περιαιτολογίας καὶ ἡ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς καλῆς τῶν ἡμετέρων ἐλαττώματων ὄψεως ἐπιθυμία εἶναι τὰ κύρια τῆς εἰλικρινείας ἡμῶν αἴτια.

384.

Οὐδὲν ἄλλο ἔπρεπε νὰ ἦναι θαυμαστὸν, εἰ μὴ μόνον ὅτι ὑπάρχουσι ἐτι θαυμάζοντες.

385.

Δύσκολος ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν· σγεδὸν δ' ἐπίσης δύσκολος καὶ ὁ τὸν ἔρωτα ἀποβαλὼν.

386.

Συχνότερον τῶν ἄλλων ἀδικῶν ἔχουσι οἱ μὴ παραδεχόμενοι, ὅτι ἔχουσι ἀδικῶν.

387.

Ὁ μωρὸς πᾶν ἄλλο εἶναι ἢ ἄνθρωπος ἀγαθός.

388.

Καὶ ἂν πρόρριζα τὰς ἀρετὰς ἡ ματαιότης δὲν ἀνατρέψῃ, τοῦλάχιστον ἅπαν αὐτῶν τὸ σύστημα διασειεί.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μὲ ἔχετε διὰ κλέπτριαν, καὶ δὲν μ' ἀφίνετε τὰ κλειδιά; ἔλεγεν ὑπνέτρια πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Ὅχι, κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ οἰκοδέσποινα ἀταράχως, τὸ κάμνω διὰ νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ γελῆς.

*

*

Καταλληλότερον δὲν δύναται νὰ παραβάλῃ τις τὸν φαλακρὸν παρὰ μὲ οἰλίαν τετράπαπον: «Τὸ ὑπερῶν εἶνε τὸ κάκιστα πάντων ἐπιπλωμένον πάτωμα».

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἄ! ὁσημέραι πολλαπλασιαζόμεναι ἀνάγκαι κατεπλημύρησαν τὴν καθ' ἡμᾶς γενεάν. Αὐτὸς ὁ ἐπιούσιος ἄρτος ἡμῶν ἀνεμίχθη μὲ τόσα πολυποικίλα ἀρτύματα, μὲ τόσα πολυδάπανα καρυκεύματα· ἐκτὸς δὲ τούτου τρώγεται

εἰς τοιαῦτα πινάκια, ἐπάνω εἰς τοιαύτας τραπέζας καὶ εἰς τοιαῦτα ἐστιατόρια, ὥστε διὰ τὸν ἀποκτῆσωσιν οἱ ἄνθρωποι εἶνε ὑποχρεωμένοι οἱ μὲν νὰ ἐργάζωνται ὅπως εἰς τὸ κἀτεργον, οἱ δὲ νὰ γείνωσι δουλοπρεπεῖς ἢ ἐγκληματίαι. Ἐκάστην λοιπὸν πρωτὰν πρέπει νὰ ζητῶμεν τὸν «ἐπιούσιον ἄρτον» ὄχι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀλλ' ἀπὸ τὸν διάβολον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἦνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις ὅποσα καὶ ὅποια πράγματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐρίσκονται ἐν Παρισίοις, εἴτε καθ' ὄδον, εἴτε ἐν ἀμάξαις. Τὰ συνήθως παρὰ τῆ ἀστυνομία παρακατατιθέμενα εὐρήματα συνεποσώθησαν ἐν ἔτει 1879 εἰς 15, 850. Ἐν τῷ ἕκτενῷ καταλόγῳ τῆς εὐρυτάτης ἀποθήκης ἀπαντῶσι τὰ περιεργότατα καὶ ποικιλώτατα τῶν κτημάτων· μουσικὰ ὄργανα, βιβλία, μανθῆλια, σάλια, μαγειρικὰ σκεύη, φανοί, τεχνικὰ ἄνθη, ἀλεξιβρόχια, πέπλοι, καλύπτραι κ.λ. Ἐν ἑτέρῳ τῆς ἀποθήκης τμήματι ἀποκείνται 40,000 εὐρημάτων, ὧν τὰ ἡμίσεια εἶνε βακτηρίαί, ἀλεξιβρόχια, ῥιπίδια καὶ θυλάκια χρημάτων. Ἐν τρίτῳ τμήματι, τῷ λεγομένῳ ταμείῳ, φυλάσσονται ἐντὸς δώδεκα μεγίστων κιθωπίων ἀργύρια, ὠρολόγια, ψέλλια, ἐνώτια, δακτύλιοι, καὶ ἄλλα κοσμήματα. Μετὰ παρελευσιν δωδεκαμήνου, ἐὰν μὴ ζητηθῶσιν ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτῶν κτήτορος, ἀποδίδονται τῷ εὐρετῇ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ ἀντιφάρμακα τοῦ ψυχους.

Δὲν περιμένει βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ἢ ἡ ἀναγνώστρια νὰ μάθῃ παρ' ἡμῶν ὅτι τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντιφάρμακον τοῦ ψυχους εἶνε ἡ θεομάστρα. Διὰ τοῦτο ἀποφύγομεν ὅλως νὰ κάμωμεν περὶ αὐτῆς λόγον· ἂν εἴπωμεν ὅτι διὰ τὴν ἀποφύγη τὸ ψῦχος πρέπει νὰ θερμαίνηται, πολὺ φοβοῦμεθα ὅτι θέλετε μειδιάσῃ καὶ δικαίως, διότι τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο ὁμοιον ὡς ἂν σᾶς ἐλέγομεν ὅτι διὰ νὰ μὴ ἀσθενῆτε πρέπει νὰ ὑγιαίνητε. . . . Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τὰ ἄλλα ἀντιφάρμακα καὶ διὰ βραχέων καὶ ταχέως, διότι πρόκειται, βλέπετε, περὶ ψυχους καὶ πᾶσα κίνησις ἔστω καὶ ἡ τῆς γραφίδος πρέπει νὰ ἦνε ὅσον ἐνδέχεται ταχεῖα.

Λοιπὸν, τὸ φαγητὸν εἶνε τὸ πρῶτον ἀντιφάρμακον. Θερμαίνει πολὺ τὸ φαγητὸν, καὶ εἴθε νὰ ἦτο δυνατόν κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον νὰ ἐθερμαίνε τις πάντας τοὺς πτωχοὺς, ὅσους ἐπάγωσεν ἐφέτος ὁ βαρὺς χειμὼν! Σημειωτέον δὲ ὅτι ἐκεῖνα μάλιστα τὰ φαγητὰ ἐκπληροῦσιν ἐπιτυχῶς τὸν σκοπὸν τῶν, ὅσα ὡς τὸ κρέας, ὁ ἄρτος, τὰ ὠά, περιέχουσι πολὺ ἄζωτον, προσέτι δὲ τὰ ἀλευρώδη καθ' ὅλου καὶ τὰ λιπαρά. Αἱ λιπαραὶ οὐσίαι εἶνε τὸ ἔλαιον τὸ ἐγ-

χεόμενον εἰς τὸν θαυμαστὸν λύχνον τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, εἶνε οἱ λιθάνθρακες οἱ παρέχοντες πῦρ εἰς τὴν θαυμασίαν ἐστίαν, ἐν ἣ ὡς λαμπὰς καταναλίσκεται ἡ ζωῆμας, καὶ καταναλίσκεται μάλιστα τόσῳ ταχύτερον, ὅσῳ κατώτερον κατέρχεται ὁ ὑδράργυρος τοῦ θερμομέτρου. Ἄν σᾶς λείβουν τυχὸν τὰ λαχανικὰ ἢ αἱ ὀπῶραι, δὲν πειράζει. . . . μήπως τρέφονται διὰ λαχανικῶν οἱ παγόβιοι Λάπωνες;

Ἄλλὰ καὶ τὸ πίνειν εἶνε κατὰ δεύτερον λόγον ἄριστον τοῦ ψυχους ἀλεξιθήριον. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι οὐδεὶς ποτε θὰ θερμανθῆ πίνων εἴτε ἀπὸ τῆς Κασταλίας εἴτε ἀπὸ τῆς παροδίας βρύσεως εὐλογημένου τινὸς ἀγᾶ, χρειάζεται τὸ ποτὸν ἐκεῖνο, ἐξ οὗ ἐμεθύσθη ποτὲ ὁ Νῶε, καὶ ὅπερ οὐ μόνον θερμαίνει ἀλλὰ καὶ εὐφραίνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε δὲ ὁ οἶνος πάντων τῶν πνευματῶδων ποτῶν προτιμότερος· καὶ τούτων ὅμως δύναται νὰ γείνη κατὰ τοῦ ψυχους χρῆσις, δύο μάλιστα ποτηράκια cognac μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν τὸ ψῦχος ἦνε δώδεκα βαθμῶν, μόλις ἰσοδυναμοῦσι πρὸς ἡμισυ ποτηράκι ὅταν τὸ ψῦχος ἦνε εἰκοσι βαθμῶν.

Τρίτος τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ ψυχους εἶνε τὸ σκεπάσθαι. Πρέπει λοιπὸν νὰ περιβάλλητε τὸ σῶμά σας δι' ἐνδυμάτων διὰ νὰ μὴ ἀκτινοβολῆ τὸ θερμογόνον, τὸ ὅποσον ἀδιαλείπτως παράγετε· τὸ ποσὸν ὅμως τῶν ἐνδυμάτων πρέπει νὰ ποικίλλῃ ἀναλόγως πρὸς τὴν θέρψιν καὶ τὴν ἀσκησιν, εἰς ἣν τὸ σῶμα ὑποβάλλεται. Κατ' ἀρχὴν δὲ ὁ πολὺ δι' ἐνδυμάτων προφυλαττόμενος. . . . κρυολογεῖ. Πρὸ πάντων ἀνάγκη εἶνε νὰ προφυλάττωμεν τὸ στῆθος καὶ τοῦτο χάριν τῶν πνευμῶνων, οὔτινες δεκαοκτὼ φοράς καθ' ἕκαστον λεπτὸν τῆς ὥρας ἀναζωογονοῦσι τὸ αἷμά μας, καὶ χάριν τῆς καρδίας, τῆς ἀκουράστου ἐκείνης καταθλιπτικῆς ἀντλίας, ἥτις ἀκαταπαύστως παρέχει τὸ θάλπος καὶ τὴν ζωὴν εἰς πάντα τοῦ σώματος τὰ μέλη. Προφυλάττετε λοιπὸν τὸ στῆθος. Ἄλλὰ, πιστεῦσατέ μοι, ἄς μὲν ἑλεύθερος καὶ ἀπροφύλακτος ὁ λαίμωρος, ἢ δὲ μύτη ἄς ἀναπνέη καὶ αὐτὴ ἐλευθέρως τὸν ἀέρα τὸν καθαρὸν.

Τέταρτον καὶ τελευταῖον καταφύγιον κατὰ τοῦ ψυχους εἶνε ἡ ἀσκησις ἢ σωματικῆ. Δικαίως εἶπέ τις εὐφύης ὅτι χωνεύομεν οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον διὰ τοῦ στομάχου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ποδῶν, οἱ δὲ πόδες, ὡς καὶ πάντες τοῦ σώματος οἱ μῦνες, συντελοῦσι κατ' ἐξοχὴν ὄχι μόνον εἰς τὴν χώνευσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θερμανσιν. Λέγουσι συνήθως ὅτι κοιμᾶσθαι εἶνε τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ τρώγειν, ἐγὼ δὲ λέγω ὅτι ὁ ἀσκῶν τὸ σῶμα του ἀναπνέει ἐλευθέρως καὶ τρώγει μὲ ὄρεξιν, ὁ δὲ εὐκόλως ἀναπνέων καὶ τρώγων καλὰ δὲν κρυώνει.

* * *